

ODPIS

**WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

Dnia 31 maja 2021 roku

Sąd Okręgowy Warszawa- Praga w Warszawie III Wydział Cywilny
w składzie:

Przewodniczący: Sędzia [REDACTED]

Protokolant: starszy sekretarz sądowy [REDACTED]

po rozpoznaniu w dniu 31 maja 2021 roku w Warszawie

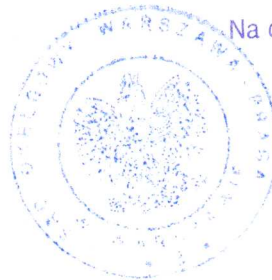
na rozprawie

sprawy z powództwa Rafała [REDACTED]

przeciwko Annie [REDACTED]

o naruszenie dóbr osobistych

- I. zasądza od pozwanej Anny [REDACTED] na rzecz powoda Rafała [REDACTED] kwotę 25.000 (dwadzieścia pięć tysięcy) złotych tytułem zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych powoda w postaci: więzi uczuciowej łączącej powoda z małoletnimi synami poprzez uniemożliwianie mu kontaktów z synami, ustalonych w wyroku Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie z dnia 23 kwietnia 2018 roku oraz dobrego imienia, czci, godności i reputacji powoda, polegających na umieszczaniu obraźliwych wpisów w Internecie;
- II. nakazuje pozwanej Annie [REDACTED] natychmiastowego zaprzestania naruszania dóbr osobistych powoda w postaci zerwania więzi powoda z synami poprzez nakazanie pozwanej respektowania aktualnego na moment wyznaczonych kontaktów powoda z synami orzeczenia sądowego, na moment wydania wyroku w niniejszej sprawie jest to wyrok Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie wydany w dniu 23 kwietnia 2018 roku, w sprawie III C 2132/17;
- III. oddala powództwo w pozostałym zakresie;
- IV. zasądza od pozwanej Anny [REDACTED] na rzecz powoda Rafała [REDACTED] kwotę 1.850 (jeden tysiąc osiemset pięćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów sądowych.

Na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność

Sekretarz sądowy

Natalia [REDACTED]

Uzasadnienie wyroku z dnia 31 maja 2021r.

Powód wniósł o zadośćuczynienie za doznaną krzywdę, spowodowaną naruszeniem jego dóbr osobistych. Następnie kilka razy modyfikował powództwo i ostatecznie wniósł o:

- 1) zaprzestanie naruszania przez pozwaną jego dóbr osobistych w postaci więzi rodzinnej z synami, poprzez zaniechanie przez pozwaną naruszania orzeczenia o kontaktach powoda z synami;
- 2) zadośćuczynienia za naruszanie w/wym. dóbr osobistych w kwocie 20.000 złotych;
- 3) zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych powoda w postaci dobrego imienia, czci, godności i reputacji poprzez nazywanie go przez pozwaną we wpisach umieszczanych w mediach społecznościowych, katem, dawcą, mendą, przemocowcem, alkoholikiem, zębem, psycholem, bandziorem, psychopatą, porównywanie do Adolfa Hitlera, pomawianie o znęcanie się, i orzeczenie z tego tytułu zadośćuczynienia w kwocie 5000 zł.,
- 4) zadośćuczynienia w kwocie 5000 zł. za naruszenie dobrego imienia powoda i jego prawa do prywatności poprzez nawiązanie przez pozwaną kontaktu z ██████████ ██████████, co z kolei skutkowało obraźliwymi mailami od tego mężczyzny do powoda;
- 5) zadośćuczynienia w kwocie 10.000 zł. za naruszenie przez pozwaną dobra osobistego powoda w postaci prawa do spokoju i dobrego imienia poprzez zainicjowanie przez pozwaną egzekucji komorniczej, co w konsekwencji naruszyło dobra osobiste powoda w postaci dobrego imienia i reputacji w miejscu pracy.

Sąd na podstawie zeznań powoda i dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy ustalił następujący stan faktyczny:

Strony były małżeństwem, które następnie zostało rozwiązane przez rozwód w wyroku wydanym [REDAKTOWANE].2018r. w sprawie IIIC [REDAKTOWANE]/17. (k. 84-86).

W wyroku rozwodowym sąd ustalił kontakty powoda z małoletnimi synami Piotrem i Jakubem. Pozwana uniemożliwia powodowi kontakty z synami.

Pomimo postępowań toczących się w SR w [REDAKTOWANE], które miały za zadanie wymusić na pozwanej respektowanie wyroku, w którym ustalono kontakty powoda z synami (III Nsm [REDAKTOWANE]/18) nie udało się powodowi doprowadzić do sytuacji, w której mógłby spotykać się z synami.

Z opinii wykonanej w dniu [REDAKTOWANE].03.2020r. przez OZSS (k. 104-111) wynika, że pozwana wzbudza w małoletnich synach niechętnie postawy do ojca (powoda), nie wykazuje woli utrzymywania relacji dzieci z powodem.

W badaniach pozwanej biegli stwierdzili wysoką skłonność pozwanej do manipulowania swoim wizerunkiem. Biegli stwierdzili, że pozwana swoimi postawami niszczy więzi i relacje synów z ojcem a tym samym zaburza rozwój potomstwa. Pozwana – zdaniem biegłych – nie czyni żadnych starań w zakresie motywowania dzieci do spotkań z ojcem a jej postępowanie poważnie zagraża dobru dzieci.

Powód nie widział się z synami w okresie od lipca 2018r. do sierpnia 2020r. do kontaktów doszło w sierpniu 2020r. po czym od sierpnia 2020r. powód nie kontaktuje się z synami. Przyczyną tego stanu rzeczy jest uniemożliwianie tych kontaktów przez pozwaną.

Pozwana aktywnie działa w mediach społecznościowych. Pod nazwiskiem [REDAKTOWANE] nazywała powoda katem, dawcą, mendą, przemocowcem, alkoholikiem, zębem, psycholem, bandziorem, psychopatą, porównywała do Adolfa Hitlera, pomawiała o znęcanie się (k. 123 – 126v).

Sąd zważył, co następuje.

Roszczenie powoda należy analizować w świetle przesłanek wynikających z art. 23 k.c. i 24 k.c. w zw. z art. 448 k.c.

Zgodnie natomiast z treścią art. 23 k.c. dobra osobiste człowieka pozostają pod ochroną prawa cywilnego niezależnie od ochrony przewidzianej w innych przepisach. Stosownie do treści art. 24 § 1 k.c. ten, czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne. W razie dokonanego naruszenia może on także żądać, ażeby osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w szczególności żeby złożyła oświadczenie odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie.

Rozpoznając sprawę w przedmiocie ochrony dóbr osobistych Sąd powinien w pierwszej kolejności ustalić, czy doszło do naruszenia dobra osobistego, a w przypadku pozytywnej odpowiedzi ustalić, czy działanie pozwanego było bezprawne. Bezprawność należy rozumieć jako zachowanie (działanie bądź zaniechanie) sprzeczne z porządkiem prawnym lub zasadami współżycia społecznego.

Dowód, że dobro osobiste zostało zagrożone lub naruszone, ciąży na osobie poszukującej ochrony prawnej na podstawie art. 24 k.c. Natomiast na tym, kto podjął działanie zagrażające dobru osobistemu innej osoby lub naruszające to dobro, spoczywa ciężar dowodu, że nie było ono bezprawne. Wynika to z przewidzianego w art. 24 § 1 zd. 1 k.c. domniemania bezprawności naruszenia dobra osobistego, które przenosi ciężar udowodnienia braku bezprawności na stronę pozwaną.

Powód żądał zadośćuczynienia i nakazania stronie pozwanej zaprzestania naruszenia jego dóbr osobistych w postaci prawa do utrzymywania kontaktów z synami a także zadośćuczynienia za naruszanie dóbr osobistych powoda, których dopuściła się pozwana w mediach społecznościowych.

Dobrem osobistym jest w szczególności cześć, dobre imię i dobra sława człowieka, przy czym pojęcia te obejmują wszystkie dziedziny życia osobistego, zawodowego i społecznego. Dobrem osobistym danej osoby jest również jej wizerunek. W polskim prawie cywilnym przyjmuje się, że cześć stanowi moralną wartość, z której jednostka zdaje sobie sprawę (szacunek dla siebie, poczucie własnej wartości) i której poszanowania ma prawo wymagać od innych. Powszechny jest pogląd, że cześć człowieka przejawia się w dwóch aspektach: zewnętrznym i wewnętrznym. Cześć zewnętrzna to zasłużone **dobre imię, dobra sława, opinia, jaką mają inni ludzie o wartości danego człowieka, jego obraz w oczach osób trzecich;** dobre imię człowieka jest pojęciem obejmującym wszystkie dziedziny jego życia osobistego, zawodowego i społecznego. Naruszenie dobrego imienia (zniesławienie) może polegać na przypisaniu innej osobie cech lub właściwości, które mogą ją poniżyć w opinii publicznej lub narazić na utratę zaufania potrzebnego dla danego stanowiska, zawodu lub rodzaju działalności (*wyrok SN z 29 października 1971 roku, II CR 455/71, OSNC 1972/4/77*). Cześć wewnętrzna nazywana **godnością osobistą,** to natomiast **wyobrażenie jednostki o własnej wartości,** które konkretyzuje się w poczuciu i przekonaniu o własnej wartości człowieka i oczekiwaniu szacunku ze strony innych ludzi. To poczucie jest zmienne i daje się kształtować. Dlatego mogą być różne miary poczucia własnej wartości i naruszenia jego godności (*wyrok SN z 25 kwietnia 1989 roku, I CR 143/89, OSP 1990/9/330*).

Katalog dóbr osobistych przedstawiony w art. 23 kc, nie jest katalogiem zamkniętych. Niewątpliwie – zdaniem sądu – dobro w postaci **prawa do utrzymywania kontaktów z własnymi dziećmi należy do dóbr osobistych człowieka** a osoba, której to dobro osobiste jest naruszane może żądać zaniechania jego naruszania.

W sprawie bezspornym był **fakt wieloletniego naruszania przez pozwaną jednego z podstawowych dóbr osobistych powoda tj. jego prawa do utrzymywania kontaktów z małoletnimi synami. Działania pozwanej polegające na uniemożliwianiu powodowi kontaktów z synami były celowe, przemyślane i intencjonalne** oraz

nakierowane na uniemożliwienie powodowi kontaktów bez względu na konsekwencje takiego zachowania. Pozwana przyjęła jako swoją zasadę postępowania, uniemożliwienie powodowi kontaktów z synami, co w konsekwencji ma doprowadzić do zerwania jakichkolwiek relacji pomiędzy ojcem a synami i doprowadzenia do sytuacji, w której powód stanie się dla dzieci obcą w sensie emocjonalnym osobą. Pomimo szczegółowego opisanie przez biegłych z OZSS niedopuszczalnych i szkodzących dobru dzieci zachowań pozwanej, **nie zmieniła ona** swojego postępowania. Zachowania pozwanej nie zmieniło również postanowienie SR w [REDACTED], w którym to orzeczeniu sąd zagroził pozwanej nakazaniem zapłaty kwoty 50 zł. za każde naruszenie obowiązku wynikającego z wyroku Sądu Okręgowego wydanego w sprawie IIIC [REDACTED]/17.

Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 28 listopada 2006 r., (*sygn. akt VI ACa 420/2006, LexPolonica nr 1333115*), wskazał, że: „Sąd ustalając, czy nastąpiło naruszenie dóbr osobistych, winien bowiem ocenić, czy na skutek działania osoby, przeciwko której skierowane jest roszczenie, powód miał wystarczającą podstawę do negatywnych odczuć, przy czym uwzględnić należy nie tylko jego osobiste przeżycia, ale także przeciętną, obiektywną reakcję innych osób. Dla dokonania prawidłowej oceny nie bez znaczenia pozostaje także motywacja działania sprawcy.” Tak więc zgodnie z teorią obiektywnego pojmowania naruszenia dóbr osobistych bierze się pod uwagę, nie tylko wewnętrzne odczucia osoby pokrzywdzonej, której ocenę należy uznać za utrudnioną, choćby ze względu na różną wrażliwość poszczególnych osób oraz problem miarkowania owego naruszenia przez osoby trzecie, ale to, jaką reakcję owo naruszenie wywołało lub może wywołać w społeczeństwie.

Co do naruszania dóbr osobistych powoda przez pozwaną w Internecie, pozwana twierdziła, że nigdy nie użyła nazwiska powoda. Niemniej jednak dla wszystkich osób znających pozwaną jej wpisy były oczywiste i w sposób naturalny osoba (mężczyzny) cyklicznie opisywanego ta przez pozwaną to powód. Osoby znające pozwaną

doskonale wiedziały również, że pozwana jest osobą rozwiedzioną i pozostaje z byłym mężem w konflikcie.

Niewątpliwie wszystkie wpisy pozwanej na portalu internetowym, w którym odnosiła się ona do powoda – jako do swojego „ex” były wpisami obraźliwymi, naruszającymi dobre imię, część, godność powoda i przypisującymi mu haniebane zachowania (alkoholik, zjeb, psychopata, przemocowiec, bandzior, znęcał się..)

Pozwana nie wykazała, aby jej wpisy w Internecie na temat powoda nie były działaniem bezprawnym. Próba tłumaczenia pozwanej, że wpisy te nie dotyczyły powoda, bo nie wymieniła nazwiska powoda, nie sprawiają, że działanie pozwanej stało się działaniem zgodnym z prawem. Dla wszystkich osób znających pozwaną było oczywiste, że wpisy te dotyczą powoda, jako jej ex-malżonka. Do pozytywnej identyfikacji osoby i jej zindywidualizowania nie jest konieczne podanie jej imienia i nazwiska. Tłumaczenie pozwanej, że dokonując tych wpisów miała na myśli (niż powód osobę) jest tyle naiwne co niewiarygodne, i nie zasługuje na uwzględnienie.

Oceniając czy zachowanie pozwanej polegające na:

- wieloletnim uniemożliwianiu powodowi kontaktów z synami;
- wielokrotnym, negatywnym opisywaniu powoda w mediach społecznościowych, mogło obiektywnie rzecz biorąc wzbudzić negatywne odczucia u innych osób, Sąd nie miał co do tego żadnych wątpliwości.

Prawo do utrzymywania kontaktów z własnymi dziećmi jest niewątpliwie jednym z podstawowych praw człowieka i należy do katalogu dóbr osobistych człowieka.

Działania pozwanej od lat są nakierowane na osiągnięcie celu w postaci zerwania wszelkich więzi i relacji synów z powodem. Działania te niestety dla powoda i jego synów przynoszą już tragiczne skutki, co niezbieżnie wynika z lektury opinii OZSS.

Co do określeń używanych przez pozwaną w mediach społecznościowych, które to odnosiły się do powoda jako jej ex partnera nikt nie powinien mieć wątpliwości, że w powszechnym odbiorze tych określeń muszą one być oceniane tylko pejoratywnie,

jako określenia poniżające, zniesławiające i obrażające powoda oraz naruszające jego dobre imię, cześć, godność i reputację w środowisku, w jakim funkcjonuje.

Odnosząc się do kwestii bezprawności naruszenia dóbr osobistych powoda wskazać należy, że bezprawnym jest każde działanie naruszające dobro osobiste, jeżeli nie zachodzi żadna ze szczególnych okoliczności usprawiedliwiających takie działanie. Do okoliczności wyłączających bezprawność naruszenia dóbr osobistych na ogół zalicza się m.in.: działanie w ramach obowiązującego porządku prawnego, włączając w to zasady współzycia społecznego, wykonywanie prawa podmiotowego, w warunkach niewskazujących na jego nadużycie, zezwolenie (zgoda), z tym jednak zastrzeżeniem, że nie można tej okoliczności traktować jako uchylającej bezprawność, nieistnienie (brak) zasługującego na ochronę interesu, potrzeba ochrony wartości nadrzędnych i inne jeszcze ujęcia zagadnienia w przepisach szczególnych.

W okolicznościach faktycznych niniejszej sprawy pozwana nie wykazała, aby jej działanie nie było bezprawne zarówno co do uniemożliwiania powodowi kontaktów z synami jak i co do wpisów umieszczonych w Internecie, w których opisywała powoda.

Jak podniesiono powyżej, że ten, czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne. W razie dokonanego naruszenia może on także żądać, ażeby osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w szczególności ażeby złożyła oświadczenie odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie.

Sąd uznał za uzasadnione żądanie powoda i nakazał pozwanej natychmiastowe zaprzestanie naruszania dóbr osobistych powoda w postaci zerwania więzi powoda z synami nakazując pozwanej respektowanie aktualnego na moment kontaktów powoda z synami orzeczenia sądowego.

Na dzień wydawania wyroku w niniejszej sprawie takim aktualnym co do kontaktów orzeczeniem tym był wyrok Sądu Okręgowego wydany w sprawie IIIC [redacted]/17.

Sąd ma pełną świadomość tego, że orzeczenia w przedmiocie kontaktów rodzica z dziećmi mogą zmieniać się na przestrzeni lat, do pełnoletniości dzieci. Dlatego formuła przyjęta w pkt. II wyroku z [redacted] maja 2021r. gwarantuje autonomię orzeczeń sądowych wydawanych w przedmiocie kontaktów. Zobowiązuje jednak pozwaną do ich przestrzegania, co tym samym będzie zaprzestaniem naruszania dobra osobistego powoda w postaci zerwanej więzi i kontaktów z synami.

Zgodnie z art. 448 k.c. w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę, niezależnie od innych środków potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia. Mając na względzie całokształt okoliczności towarzyszących zdarzeniu i jego konsekwencje w sferze osobistej powoda, Sąd uznał, że w przedmiotowej sprawie zostały spełnione przesłanki warunkujące możliwość dochodzenia zadośćuczynienia pieniężnego za krzywdę, określone w art. 24 k. c. w zw. z art. 448 k.c. **Zadośćuczynienie ze względu na kompensacyjny charakter nie może być symboliczne, lecz musi przedstawiać wartość ekonomicznie odczuwalną**, z drugiej jednak strony musi być utrzymane w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa.

Zdaniem Sądu przesłanki te spełnia zasądzone **na rzecz powoda zadośćuczynienie w kwocie 25.000,00 zł**. Sąd miał na uwadze zarówno powyższe względy jak i przede wszystkim kompensacyjny charakter roszczenia z art. 448 k.c. Na taką funkcję tego roszczenia wskazał Sąd Najwyższy w uchwale siedmiu sędziów z dnia 09 września 2008 roku (CZP 31/08, *nie publ.*). W uzasadnieniu Sąd Najwyższy stwierdził, iż zadośćuczynienie „pełni funkcję kompensacyjną, ponieważ *zmierza przede wszystkim do wyrównania uszczerbku w dobrach prawnie chronionych i przywrócenia ich*

poprzedniego stanu. Innymi słowy, ma stanowić ekwiwalent pieniężny doznanej szkody niemajątkowej przez dostarczenie poszkodowanemu realnej korzyści ekonomicznej."

Przyznane powodowi zadośćuczynienie za doznaną krzywdę jest zdaniem Sądu odpowiednie, biorąc pod uwagę zarówno rodzaj naruszonych dóbr osobistych o doniosłym znaczeniu dla powoda, skalę tych naruszeń oraz ujemne przeżycia psychiczne spowodowane naruszeniem dóbr osobistych.

Sąd miał tu na uwadze także niezaprzeczalną winę umyślną strony pozwanej, przejawiającą się w wieloletnim, intencjonalnym ignorowaniu orzeczenia sądowego i wieloletnim uniemożliwianiu powodowi kontaktów z dziećmi i wielokrotne naruszanie dóbr osobistych powoda poprzez wpisy w Internecie.

Wobec tego zgłoszone przez powoda żądanie zapłaty przez pozwaną tego świadczenia (łącznie 25.000 zł.) należało uwzględnić w całej wnioskowanej sumie. Sąd uznał, że zasądzona kwota jest dla powoda odczuwalna, a jednocześnie nie wykracza poza cel, który winien polegać na udzieleniu satysfakcji poszkodowanemu.

Sąd oddalił powództwo w pozostałym zakresie, uznając, że co do zadośćuczynienia w kwocie 5000 zł. za naruszenie dobrego imienia powoda i jego prawa do prywatności poprzez nawiązanie przez pozwaną kontaktu z ██████████ ██████████, co z kolei skutkowało obraźliwymi mailami od tego mężczyzny do powoda, pozwana nie ma legitymacji biernej do występowania jako strona w procesie dotyczącym tego zdarzenia. Jeśli powód twierdzi, że jego dobra osobiste naruszył inny mężczyzna, wysyłając do niego obraźliwe maile to niewątpliwie powinien wystąpić o ochronę swych praw w stosownym postępowaniu, którego stroną byłby ów mężczyzna a nie pozwana.

Jeśli chodzi zaś o zadośćuczynienie w kwocie 10.000 zł. za naruszenie przez pozwaną dobra osobistego powoda w postaci prawa do spokoju i dobrego imienia poprzez zainicjowanie przez pozwaną egzekucji komorniczej, co w konsekwencji naruszyło dobra osobiste powoda w postaci dobrego imienia i reputacji w miejscu pracy,

stwierdzić należy, iż zainicjowanie postępowania egzekucyjnego przeciwko osobie nie stanowi naruszenia dóbr osobistych tejże osoby.

Wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego złożony u Komornika sądowego podlega weryfikacji pod względem formalnym przez organ egzekucyjny a dłużnikowi w postępowaniu egzekucyjnym przysługuje szereg praw, o których Komornik poucza przy okazji pierwszej czynności.

Pozwana mogła jedynie złożyć wniosek o wszczęcie egzekucji, sama jednak tej egzekucji nie prowadziła.

Sąd stoi na stanowisku, że interpretacja rozszerzająca katalog dóbr osobistych poprzez zaliczenie do tegoż katalogu dobra osobistego w postaci spokoju i dobrego imienia, które zostają narażone wszczęciem postępowania egzekucyjnym jest nieuprawnione.

Zdenerwowanie i stres towarzyszy w zasadzie każdemu postępowaniu egzekucyjnemu i żaden dłużnik zapewne nie jest w trakcie egzekucji w sytuacji komfortu psychicznego, jednak do ochrony swych praw (jeśli w ogóle do ich naruszenia dojdzie) każdy dłużnik (w tym i powód w postępowaniu egzekucyjnym, w którym występował w charakterze dłużnika) może skorzystać z ochrony zagwarantowanej w innych (niż art. 23 i 24 kc) przepisach.

O kosztach Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu zawartą w art. 98 k.p.c., co uzasadniało zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kwoty 1850 zł tytułem opłaty sądowej.

na oryginalne właściwe podpisy
Za zgodność

Sekretarz sądu

